

Cross-over: epiloog.

Ter extra informatie en als extra tip: lees eerst allebei de delen en kom dan terug om dit deel, de cross-over, te lezen. Deze cross-over is de oversteek van het ene naar het andere deel van het werkstuk en ook terug. Het maakt de verbinding tussen mezelf en Zambia.

Het is 12 juni 2014. De school is net uit. De vakantie is begonnen. Ik denk terug aan het voorbije schooljaar. Hoe de leerplichtambtenaar “ja” zei tegen mijn plannen. En ik denk ook aan al mijn belevenissen in Zambia. Want wat ik geleerd heb, is van onschatbare waarde. Ik kijk positiever tegen de wereld aan als voorheen. Lust in een keer bijna alles qua eten en draag mijn steentje bij aan projecten. Ik denk terug aan de gezichten van de kinderen daar: zo blij met zo weinig. Blij met een school die nauwelijks iets voorstelt en toch wilden ze elke dag heel graag naar school. Kregen ze lekker eten op hun bord, dan gingen ze helemaal uit hun dak. En hun Engels. Ze krijgen geen les maar toch spraken ze het allemaal. Achteraf is het heel jammer voor hen dat er geen betere (of gemakkelijker) toekomst voor hen in het verschiet ligt. Ze moeten het hier gewoon mee doen. Ik ben heel anders naar de dingen en de wereld gaan kijken en erover na gaan denken. Ik weet nog dat ik vroeger altijd ervan droomde om kinderen, voor wie het niet allemaal zo gemakkelijk is als voor mij, te helpen.

Al in groep 8 mocht het er van komen. Achteraf ben ik heel blij om want anders had ik geen dagen maar jaren verspild. Ik ben van plan om hier mee te verder te gaan en als het kan nog een keer terug te komen. Ik vind dit leuker dan alle andere vakanties van mij. Iets doen voor mensen. Het past niet zo bij mij om lekker langs het zwembad te wachten tot de vakantie voorbij is. Maar als die mensen op vakantie zouden kunnen, dan zouden ze dag en nacht wakker blijven om zo echt alles te zien wat maar kan. Zij hebben zo veel meer energie dan wij. Het is en het blijft een verschil om het op tv te zien of in de echte werkelijkheid. Dat raakt mij zo veel meer. Wat bovendien ook nog zo is dat ik door deze prachtige studiereis veel beter Engels heb geleerd. Engels opent deuren voor mij die anders gesloten zouden blijven. Ik zag mensen in heel andere leefomstandigheden, op een hele andere manier leven. Als je naar Italië op vakantie gaat dan zie je een ander land met ander eten. In het werkstuk heb ik dan ook expres niks over eten of dergelijke dingen vertelt. Want daar gaat het niet om. Het gaat om de kern. Het gaat er mij om dat de lezer begrijpt dat Zambia hulp nodig heeft. Ik vind het ook belangrijk om de lezer uit te kunnen leggen wat mijn doelen zijn voor deze onderneming.

Het leek een kansloos idee maar het is uitgroeid tot een prachtige reis. Want ik houd erg van reizen. En als het even kan, hou ik ook erg van mensen te helpen. Ik hoop dat mij gelukt is om ook maar een beetje bij te dragen aan het geluk van de kinderen waar ik te gast mocht zijn en waar ik mee mocht helpen.

Maar wat de kinderen in Livingstone in ieder geval gelukt is? Zij hebben hun enthousiasme, doorzettingskracht, inventiviteit, creativiteit en wijsheid aan mij overgedragen. Ik ben hen dankbaar dat ik hun gast mocht zijn en dat zij een stukje van hun leven met mij hebben willen delen. Daarom kan ik nu ook weer een beetje een wijzer kind zijn.